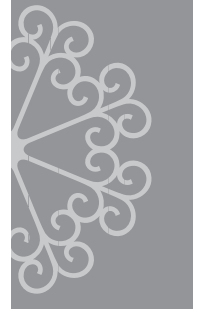




בית מדרש

290

בשבילי הפרשה



פרשת תצוה - זכור תשע"ח

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	5:34
Brooklyn, NY	5:22
Chicago, IL	5:13
Johannesburg, S. Africa	6:25
Lakewood/Deal, NJ	5:23
London, UK	5:14
Los Angeles, CA	5:26
Manchester, UK	5:16
Monsey, NY	5:22
Montreal, Quebec	5:14
Toronto, Ontario	5:40
Yerushalayim	4:56
Zurich, Switzerland	5:43



בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

תצוה פ' זכור

הרמב"ם בהקדמה לפהמ"ש (ד"ה והחלק השני) וז"ל בענין הנביא וכו' ויצוה בצויו ויאסור איסורים בדבר שאינו מן התורה כגון שיאמר הלחמו על עיר פלונית או עם אומה פלונית עתה כמו שצוה שמואל לשאול להלחם בעמלק ע"ל. וכו'.

וכתבו האחרונים דמשמע דסבר כדעת הסמ"ג שאין המצוה אלא לעתיד לבא, ואף שהרמב"ם הביא המצוה גם בזה"ז י"ל דעכ"פ אין המצוה אלא בזמן מנוחה כדכתיב והיה בהניח, ולכן לא היה מצוה מה"ת בימי שאול. וזהו שכתב הרמב"ם הלחמו עם אומה פלונית עתה והוא לשון הפסוק עתה לך, והיינו אע"ג שעתה לא בא הזמן של והיה בהניח. (ולפ"ז מיושב דיוק הנ"ל ברמב"ם שלא כתב אם בא לידו א' מהם ולא הרגו, כמו ב' עממין, ואין הכרח לומר שהחיוב דוקא על הציבור או דוקא בדרך מלחמה וכנ"ל).

(והביא בשם הרדב"ז פ"ה ממלכים ה"ה שהקשה על הסמ"ג ממעשה דדוד, ולפי הרמב"ם הנ"ל ניחא. וכ"כ בפרנקל שם).

מיהו צ"ב כי הרמב"ם למד מפסוקים של שמואל שאין המצוה אלא אחר שיש מלך, ומשמע שהוא חלק ממצות מחיית עמלק, ודלא כדבריו בהקדמה הנ"ל לפהמ"ש. ולכא"ל טעם הפה"ש כי המצוה רק על המלך ואז לא היה לו דין מלך.

ולפי הרמב"ם הנ"ל בפהמ"ש שהוצרך צווי עפ"י נביא, אומרים דלפ"ז יש לפרש טעות שאול לענין אגג (ולא לענין הצאן) באופן אחר, דהנה כתב באהבת יהונתן לפ' זכור (ד"ה ויתפוש וד"ה ויאמר אגג) שאגג לא היה אלא אמו מעמלק, והביא ראיה ממה שאמר לו שמואל כן תשכל מנשים אמך, וכתב דלכן חשב שאול שאין לו חיוב להרגו.

(וכע"ז כתב ביע"ד דרוש ח' דף קע"ה לענין המן). (והוא כתב שם באהבת יהונתן ד"ה ויתפוש וז"ל ובאמת בנכרים הכל הולך אחר האם אפילו ישראל הבא על הכותית הולד נכרי ע"ל, וצ"ע דבאמת מפורש ביבמות ע"ח ע"ב באומות הכל הולך אחר הזכר וכנעני הבא על שאר אומות והוליד הדין דבנו בכלל לא תחיה כל נשמה).

ולפי הרמב"ם י"ל דבאמת פשיטא לן (דלא כאהבת יהונתן) בעיקר מצות מחיית עמלק שהוא גם אם אמו מעמלק, ואף שאין זה זרע עמלק מ"מ לא גרע משור ושה שכתב רש"י דחייב למחות משום זכר עמלק שלא יאמרו שור זה מעמלק. (וכ"כ ברמב"ם פרנקל פ"ה ממלכים ה"ה בשם ס' אבני שוהם פ' כי תצא). וביארו בזה כוונת המכילתא פ' בשלח את זכר זה המן וכן אמרו שם עוד מתחת עשמים שלא יהא נין ונכד (מלשון) אם תשקור לי ולניני ולנכדי, וירא כ"א כ"ג, וע"ש בתרגום דהיינו בן ונכד) לעמלק תחת השמים. וצ"ב אמאי צריך רבוי להמן ולנין ונכד והוי זהו עיקר המצוה, וביאר דבא לרבות גם מן האם. (ומ"צ צ"ע אמאי צריך ב' דרשות).

דברי הובותינו

זכור את אשר עשה לך עמלק וגו' אשר קרך בדרך (דברים כה, יז-יח)

אשר קרך בדרך - לשון קור וחום, צננך והפשירך מרתיחתך, שהיו כל האומות יראים להלחם בכס, ובא זה והתחיל והראה מקום לאחרים. משל לאמבטי רותחת שאין כל בריה יכולה לירד בתוכה, בא בן בליעל אחד קפץ וירד לתוכה, אף על פי שנכוה, הקרה אותה בפני אחרים. (רש"י)

ביאר מרן ראש הישיבה שה"ת הגאון רבי חיים שמואלביץ זצוק"ל: כך נראה בן הבליעל, יודע הוא שאמבטי רותחת גורמת לכוויות קשות, אך הוא אינו שם על לבו, כל זה אינו נוגע לו כלל,

דברי הזמנים

רב ברכה לידידי הרב הנכבד יקר ונעלה איש רוח וכו' מוה"ר אלחנן יוסף הערצמן שליט"א

אחדשה"ט. קבלתי את החוברת זכרונות מימי שילוחנו. תודה לו בעד זאת, כי נזכרתי על ידה מעט מהעבר, ונזכרתי מהחסדים אשר ההשגחה העליונה הראתה לנו לדעת אשר היא עושה תמיד עם האדם.

מי יתן אם היה נמצא מי אשר בידו וביכולתו לעשות חיבור גדול מכל הרפתקי אשר עברו עלינו, אשר לא יספיקו הפה והעט לספר ולכתוב, ההשרח והניסים אשר עשה עמנו הש"ת.

כמה עצות וסיבות הזמין השם יתברך על דבר נסיעתנו ממיר לילנא, ואחר כך מוילנא לקיידיאן — ליטא, ואחר כך הפלאים הגדולים השגת הר שיונות. ועיקר הפלא הגדול אשר אין להבין, שנ תנו-לנו הרוסים רשות לנסוע כפי רצוננו, אשר זאת לגמרי היפך טבעם וחוקם, ועוד יותר לרר מם אותנו להחשיב אותנו בתור תיירים, החליפו משפטם והנהגתם, במקום אשר שולחים בעד

ולכן הוא קופץ אל תוך האמבטי. עלינו לדעת כי כל הרע שבעולם והפחיתות שבאדם נמצאים ומושרשים בעמלק, וכל הרוע שבו נכלל בתיבות אלו "אשר קרך בדרך", אשר קרך - פירושו צינן וקירר את הלהט והלהבה שהיו יוקדים בך אחר יציאתך ממצרים, וקרירות זו היא מקור כל הרע והקטנות שבאדם.

כל נפלאותיו וגבורותיו של הקב"ה אינם נוגעים לעמלק כלל, וקפץ ובא להלחם עם ישראל, ובכך צינן את האמבטי. כלומר, השרה רוח טר מאה של קרירות ואדישות בעולם, ובגלל הדבר הזה נגזר דינו להימחות מן העולם. ולא עוד, אלא שכל זמן שהוא קיים אין השם שלם ואין הכיסא שלם, ומלחמה לה' בעמלק מדור דור.

מאיך, במעט התעוררות ושימת לב יכול האדם להתעלות ולהתנשא מעלה מעלה, וזוהי גדולתו של האדם.

חטאים כאלו לסיביר, היטיבו עמנו, אשר הם בער צמם אינם יודעים מה היה עמהם, כענין שנאמר "פלגי מים לב מלך ביד ה' אל כל אשר יחפוץ יטור" (משלי כא, א).

וענין יפאן הלא זה תקופה בפני עצמה, וענין שנחאי הלא הוא חיבור גדול.

מה לנו להאריך, הלא ניסים ונפלאות אין מספר עשה ה' עמנו. כדאי שיהיה כל אחד ואחד תמיד מזכיר לעצמו מה שעשה עמו השם יתברך ניסים עד אין שיעור.

ואם יש מי אשר מוצא בעצמו אשר ביכולתו לכתוב ענייני הנסים האלו באופן שיהיה מועיל לעצמו וגם לאחרים להשריש אמונה בהשגחה ובטחון בהש"ת, כמובן עלידי דיבוק חברים יראי שמים ויודעי המלאכה הזו, הנה היה לי זאת לשר מחה.

אבל איך שיהיה כדאי לאדם להיות זוכר זאת תמיד, ואם בידו להועיל בזה אף לאחרים מה מאד גדולה זכותו.

מברך אני אותו בכל טוב סלה, וכו'.

ידידו

יחזקאל לעיונשטיין

יסוד יציאת מצרים – אמונה בהשגחה פרטית

במכות הרי להדיא שהיה זה מן השמים, ולא היה כלל כמעשה החרטומים, כי הרי כבר אמרו הראשונים במכת דם: הם עשו על מים מועטים שלפניהם ואילו אהרן עשה על כל מצרים, וגם שהרי לא יכולים הם לעשות שמכוס אחת ישתה הישראלי מים והמצרי דם כשם שעשה אהרן, וגם שהרי אהרן עשה ממש דם כמבואר בקרא "ויבאש היאור", ואילו הם עושים כאילו דם. ואם כן איך זה טעה פרעה שהם כחרטומים. ואכן כאן הוא יסוד כל העניין, כי מכיוון שהיה איזה מקום לטעות, שהיה מקום לומר שהנה גם החרטומים עושים כן, הרי הוא הסיח דעת ממה שרואים באמת להדיא ונתלה בדמיון.

וכן בקריעת ים סוף, שהרי מעולם לא ראינו שרוח קדים גוזרת הים לגזרים, אכן היה איזה מקום לטעות ושוב הלך אחר דמיונו. וכך גם במופת "ויהי לתנין", כי אה"נ שגם חרטומי מצרים עשו ממטה לתנין, אך האם יכלו לעשות שיבלע מטה מטות אחרים. וגם, שהרי לא היה חיות בהתנין שעשו, וא"כ איך זה טעו. אכן זה עניין היצר והדמיון, שאם יש מקום לטעות נתלים בו ועוזבים דרך השכל.

וזה חובת איש הישראלי לשים לב ולראות את ההשגחה הפרטית, ולהיזהר מלאמור מקרה הוא לנו. וזהו סגולת ישראל מכל העמים. וזה חובת ימי ההכנה לערב פסח.

[ואולי י"ל עוד בזה, דהנה בהרמב"ן הנ"ל כתב אע"פ שאין הרוח בוקעת הים לגזרים, באו אחריהם מרוב תאוותם להרע להם. והיינו, שאיך זה טעו בדבר כ"כ פשוט, אכן תאוותם להרע סימאה את עיניהם לא לראות את נס קריעת ים סוף. מכאן מבואר היסוד ששינינו בחז"ל, לא עבדו ישראל ע"ז אלא להתיר להם עריות, ונלמד בזה שאדם טועה בעקרי האמונה מכח נגיעותיו ורצונותיו. והיינו, שמה שהוא תולה במקרה והולך אחר המקום לטעות, כל זה תוצאה מנגיעותיו ומרצונותיו, וזה היה גם בקריעת ים סוף, כי מרוב תאוותם להרע להם לא ראו את האמת הפשוטה.]

לא כיחש בבורא, אכן בשם ה' לא האמין. והיינו, הם אמרו שיש שיתוף ר"ל שנתן כחות לאחרים, ומה שפרעה אמר לי יאורי ואני עשיתיני, שכביכול יש לו כחות שליטה, ועוד הוסיפו שמצרים היא מלכות הכפירה, כי יש להם ואינם צריכים למטר, וכאילו כל הכחות נמסרו להם.

וזה יסוד יציאת מצרים במש"א הכתוב "וידעו מצרים כי אני ה'", וזה עומק הענין המבואר בפס' "ועברתי בארץ מצרים – אני ולא מלאך, והכיתי כל בכור בארץ מצרים – אני ולא שרף, ובכל אלקי מצרים אעשה שפטים – אני ולא שליח, אני ה' – אני ולא אחר". כי סוד העניין המבואר, כי במצרים היה גילוי שהכל הם יד ה'. וכן במכת בכורות לא היה מלאך המוות, כי זהו אופן ההנהגה ביציאת מצרים שידעו כי אני ה'.

ועל כן יש להתחזק באמונה בהשגחה פרטית – וביותר בימי ניסן, ורבינו הגה"ח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל היה מרבה לדבר על חובת ההתמדה לחשוב על השגחה פרטית, ובהיותם בשנחאי לימד להראות לבני הישיבה השגחה פרטית בעליל. וגם זה היה דרכו בחינוך בנותיו, שנתן להם מעות אם היו מגלים איזה הנהגה של השגחה פרטית. וכך היה דרכו כל הימים.

♦♦♦

והנה עוד יסוד טעות בגויים, כבר הסביר באבן עזרא וכתב "וזה בדרך לא יד ה' נגעה בנו, מקרה היה לנו" (שמואל א, ו). ועי' בזה ברבינו יונה ריש שער השני, וברמב"ם ריש הלכות תענית. והיינו שיש מקום לטעות, ונתלים הם בזה, ונבאר זה יותר. דהרי באמת זה היה כל ענייני המכות, שהרי כן אמר פרעה, אינכם יודעים כי הכשפים ברשותי, אפילו בני ד' וה' שנים עושים כן. ויתירה מזאת, כתב הרמב"ן שעל כן הולך ה' רוח קדים בעת קריעת ים סוף, שיראו כאילו היא מחרבת הים. והוסיף הרמב"ן שאע"פ שאין הרוח בוקעת הים לגזרים, באו אחריהם מרוב תאוותם להרע להם. והנה הרי מכאן נלמד, דאם נתבונן

א. הקשה רבי יהודה הלוי למה לא אמר אנכי ה' אלקיך שעשיתי שמים וארץ ואני עשיתיך, ולמה אמר אשר הוצאתיך מארץ מצרים (הובא באבן עזרא יתרו).

והנה בארחות חיים להרא"ש (ליום הראשון): לבטוח בה' ולהאמין בהשגחתו הפרטית, וכו' בהאמין בו כי עיניו משוטטות בכל הארץ ועיניו על כל דרכי איש ובוחן לב וכליות, כי מי אשר אינו מאמין באשר הוצאתיך מארץ מצרים, אף באני ה' אלקיך אינו מאמין. וזה היה סגולת ישראל מכל העמים.

ומבואר בזה דביציאת מצרים ראו את השגחת ה', ולמדו מזה לדעת וללמוד את אמונת ההשגחה פרטית. וזה עצם הציווי אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, ללמד חובת האמונה בהשגחה הפרטית. ולכאורה על כן אמר הכתוב "אשר הוצאתיך מארץ מצרים", ולא אמר אנכי ה' אלקיך שעשיתי שמים וארץ. ומיושב לכאורה קושיית ריה"ל ז"ל.

ב. והנה אמר הכתוב "רם על כל גויים ה' על השמים כבודו", כי הגויים אומרים כי הוא רם ונישא והוא על השמים, ולפחיתות לו להיות מנהיג העולם. אכן המשך הפסוק פירושו, כי ישראל אומרים – מי כה' אלקינו המגביה לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ מקימי מעפר דל", וכל זאת בא להורות כי ישראל מאמינים ויודעים בהשגחה פרטית. ויסוד דבר זה נכלל בדברי הרא"ש שסגולת ישראל מכל העמים שישאל יודעים ומכירים בהשגחה פרטית. ויתירה מזאת, יעויין בדברי האבן עזרא בר"פ וארא שהנה פרעה אמר "מי ה' אשר אשמע בקולו" (שמות ה, ב), וכתב שם: הכל מודים באלקים – תקיף ובעל היכולת – אפילו פרעה מודה בזה, אך בשם ה' [שהינו מהווה את העולם, והשגחתו על הכל] אינו מאמין. ועל כן אומר לו הקב"ה "לכן אמור לבני ישראל אני ה'", וכן "וידעתם כי אני ה'", וגם בר"פ וארא אמר הקב"ה "אני ה'".

ובמכת כינים כתב האבן עזרא שעל כן אמר פרעה "אצבע אלקים", ולא אמר אצבע ה' [ואצבע אלקי ישראל], כי פרעה



The Root of Leitzanus Revealed

Harav Hagaon Shmuel Wolman Shlita

This week we read Parashas Zachor, the second of the *Arba Parashiyos*. The Rishonim explain that although there is a mitzvah of *zechiras mechiyas Amalek* the whole year, Chazal deemed it most appropriate to schedule it right before Purim as a prelude to the *avodas hayom* of Purim. Rashi in *Megillah* explains that Chazal instituted the reading of Parashas Zachor right before Purim in order to link *mechiyas Amalek* with *mechiyas Haman*. Haman was a descendant of Amalek, and therefore, reading the Megillah is, in essence, *zechiras mechiyas Amalek*. We begin this *avodah* with Parashas Zachor, establishing the mitzvah of eradicating all remnants of Amalek.

If so, *mechiyas Amalek* is a very central theme in the *avodas hayom* of Purim. Let us try to gain some insight into the fundamentals of this mitzvah and how it manifests itself in the *pnimius* of the Yom Tov of Purim.

At first glance, the mitzvah of *zechiras mechiyas Amalek* seems very perplexing. The ideas of hate, war, and killing is so foreign to Yiddishkeit, and yet this mitzvah involves these extreme measures, to the extent of murdering the infants of Amalek. Over the generations, many critics have used this mitzvah as an excuse to poke fun and ridicule the holy Torah, and we need to try to understand on some level what is at the core of this obligation of hate and genocide that doesn't seem to have any counterpart in the Torah.

This mitzvah can't simply be a response to how Amalek treated Klal Yisrael, since there have been so many other nations that waged war against Klal Yisrael and have tormented the Jews over the generations, but were not sentenced to the *gezeirah* of *זָכַר עַמְלֵק*.

What is unique about the evil Amalek represents that makes it deserve this unusual treatment?

The first principle we must establish is that *zechiras mechiyas Amalek* is not intended on a personal level, but is, rather, intended to eradicate the evil and corruption represented by the *middos* of Amalek. Accordingly, we need to try to shed light on this terrible root of Amalek that warrants a total obliteration of any vestiges of its ideology.

The *Yalkut Shimoni* states that words in Mishlei לֵץ תִּקָּה refer to Amalek. With this, the Midrash reveals that the primary *middah* of Amalek is *leitzanus*. This seems surprising, for where do we find that *leitzanus* was the root *middah* of Amalek? And what is so fundamentally malignant about *leitzanus*?

Leitzanus: Removing the Ol

The Midrash is not merely enlightening us with a new insight into the evil of Amalek, but is actually giving us a deeper understanding of the *middah* of *leitzanus*. We typically understand *leitzanus* as a tendency toward humor and lightheadedness, but the meforshim tell us that while those might be manifestations or expressions of *leitzanus*, there's actually a more nefarious root to *leitzanus*.

The *middah* of *leitzanus* is ignited when one cannot accept the existence of a higher authority than himself. Indeed, the Maharsha (*Berachos* 28) says that *leitzanus* is *prikas ol*. Similarly, the Gra on Mishlei writes that *leitzanus* is *prikas ol Torah veyiras Shomayim*. In other words, the force that triggers *leitzanus* is an inability to submit oneself to accept an *ol*, which then causes the person to ridicule and mock.

The Midrash tells us that after all the miracles of Yetzias Mitzrayim and Krias Yam Suf, all the nations felt a unanimous fear toward Klal Yisrael and the Eibishter, as the *passuk* states: *שָׁמְעוּ עַמִּים יְרֵגוּן*. Klal Yisrael were a "boiling bath": they were invincible, the *am hanivchar* who could not be taken on by anyone. Along came Amalek and jumped into that bath, cooling it off: *אֲשֶׁר קָרַד בְּדָרְדָּה*. This was a manifestation of Amalek's inability to submit themselves to something greater.

The Midrash Tanchuma describes this act of Amalek with the following words: *בא בן בליעל אחד וקפץ לתוכה*. Amalek is called a *בן בליעל*, and Rashi in Sefer Devarim explains that the word *בליעל* means *בלי עול* – without the *ol* of Hashem. This dovetails with the idea that the root of Amalek's need to cool down Klal Yisrael was *בליעל*, *prikas ol*, which creates the need for *leitzanus*.

The Midrash tells us that Moshe Rabbeinu specifically chose Yehoshua as the one to fight Amalek because he descended from Yosef, who declared: אֶת הָאֱלֹקִים אָנִי יָרָא, and was therefore the ideal candidate to prevail over Amalek, whose *middah* was יָרָא אֱלֹקִים. This is not a separate *middah* of Amalek; rather, it's the root of the *prikas ol* that fuels the *leitzanus*.

The Midrash is confirming that the root of Amalek's depravity is אֶת הָאֱלֹקִים אָנִי יָרָא, the inability to submit themselves and accept *ol malchus Shomayim*. The antidote to Amalek is a descendant of Yosef, who excelled in *kabbalas ol malchus Shomayim*.

This understanding of the evil of Amalek sheds light on the obligation to eradicate every remnant of this *middah*. On the *passuk*: כִּי יָד עַל פֶּסֶק, the Midrash explains that as long as Amalek's name exists, Hashem's name is incomplete and His throne is incomplete. Any trace of Amalek in this world makes it impossible for the Eibishter's true *hanhagah* to be felt.

This is why the war against Amalek is referred to as: מִלְחֶמֶת לַה' בְּעַמְלֵק. It is a *milchemes Hashem*, in which we eradicate every bit of Amalek in order to allow for *shleimus* of Hakadosh Baruch Hu's *hanhagah* to fill this world. We are not looking to mete out retribution and kill the nation of Amalek for their persecution of Klal Yisrael. Rather, in order to experience the full revelation of *malchuso Yisbarach*, we need to eradicate this insidious *middah* of *leitzanus* and *prikas ol*, which is the antithesis of *yiras Shomayim* and *kabbalas ol malchus Shomayim*.

The *passuk* in Mishlei says: לֶץ הֵיטֵן הִמָּה שָׁכָר, which means that a *leitz* is typically drawn to drinking wine. Why is that? Rabbeinu Yonah explains that *leitzanus* is synonymous with *prikas ol*, and extensive alcohol consumption leads to *prikas ol*. Therefore, there is a very symbiotic relationship between *leitzanus* and drinking wine, since the *leitz* is seeking *prikas ol* to break down barriers and undermine authority, and drinking wine furthers that goal, fueling *prikas ol* and defiance. This is a cycle: the *leitz* pursues the wine that feeds his desire to be *porek ol*, and the wine intensifies those feelings of *prikas ol*.

This is a fundamental theme in the *avodas hayom* of Purim. As we read Megillas Esther, which the Marcheshes considers an act of *zechiras mechiyas Amalek*, we observe Mordechai Hatzaddik standing up to Amalek, which is embodied in Haman, who tried making *leitzanus* of Klal Yisrael and being *porek ol malchus Shomayim* by claiming that the Eibishter's *hester panim* was an indication that he was "sleeping on the job," *kaveyachol*. It took

the *gevurah* of Mordechai not to be moved by this *leitzanus* and to remain strong and devoted to the Eibishter's *kavod*: וְלֹא קָם וְלֹא זָעַן מִמֶּנּוּ. That's what brought about the ultimate *mechiyas Amalek*, with the downfall of Haman.

Shikkuren Zich Vi Ah Yid

Accordingly, we can understand the puzzling obligation of חייב איניש לבסומי בפוריא. What was Chazal's intention in giving a mitzvah for Yidden to become inebriated? Many *poskim* struggle to take these words literally, noting that intoxication is so looked down upon in the eyes of Chazal, and excessive drinking is a dangerous habit. So why does it become a mitzvah on Purim?

The answer is that for those that are holding on a certain level, this mitzvah brings about a great *tikkun*. I heard in the name of Rav Hutner ז"ל that the *avodah* is "tzu shikkuren zich vi ah Yid un nisht tzu shikkuren zich vi a goy." The drunkenness of *leitzanus* is a desperate attempt to be *porek ol* and escape from the world of responsibility and integrity. That's the drunkenness Rabbeinu Yonah refers to when explaining the *passuk*: לֶץ הֵיטֵן הִמָּה שָׁכָר.

The *tikkun* of לבסומי בפוריא is to get drunk like a Yid gets drunk. We have all had opportunities to see true *ovdei Hashem* fulfill this mitzvah in the most beautiful manner, when a true talmid chacham loses himself and all of his earthly inhibitions and becomes a nonstop fountain of *divrei Torah* and expressions of longing for closeness to Hashem and *ahavas Yisrael*. That's the "יצא סוד" that comes out.

In truth, this form of inebriation is equally a quest of *prikas ol*, but its goal is to release a person of the *ol* of this world, the *ol* of the *cheshbonos rabbim* of the *alma deshikra*, and break through the person's natural inhibitions so that he can show his true, pure emotions.

That is the great *avodah* that begins with Parashas Zachor: to engage in *zechiras Amalek* and eradicate the terrible *middah* of *leitzanus* and *prikas ol* that is the antithesis of *kabbalas ol malchus Shomayim*. This work continues through the reading of the Megillah as we celebrate the downfall of Haman, who embodied this *prikas ol*. We are given a lofty task of coming full circle by becoming drunk as a Yid and seeking to cast off the *ol* of this world and fully express our deepest desire to be *mekabel ol malchus Shomayim*.

Gut Shabbos.

This week's Bishvilei Haparsha is sponsored by

